

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรุนแรงรูปแบบใหม่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยที่เพิ่มขึ้นอย่างน่าใจหาย เป็นการพลิกรูปแบบการก่อการ โดยไม่เจาะจงกลุ่มเป้าหมายไว้เพียงเฉพาะรัฐอีกต่อไป แต่กลับเป็นการกระจายขีดความสามารถเข้าทำลายชีวิตประชาชนผู้บริสุทธิ์ด้วยกลวิธีที่รุนแรงและโหดเหี้ยมกว่าเดิม การลอบทำร้าย การฆ่ารายวัน การวางระเบิด รวมไปถึงการก่อความไม่สงบในรูปแบบอื่น ๆ อีกมากมายในช่วงเวลาที่ผ่านมา จึงสร้างความบอบช้ำให้กับประชาชนผู้บริสุทธิ์ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สังคม และเศรษฐกิจในพื้นที่อย่างแสนสาหัส อีกทั้งยังสร้างความสับสนท่ามกลางประชาชนทั้งประเทศว่า อะไรเป็นตัวบ่มเพาะให้เหตุการณ์ความไม่สงบนี้เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

สถานการณ์ความไม่สงบในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยที่ยืดเยื้อกินเวลาหลายศตวรรษนั้น ยังคงมีสภาพไม่ต่างไปจากโรคเรื้อรังที่ยังไม่มีตัวยาขนานใดรักษาได้หายขาด นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 เป็นต้นมา ในขณะที่ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ สิ่งที่ยังคงปรากฏชัดในปัจจุบันคือ ยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญจากฝ่ายใดที่สามารถให้ความกระจ่างหรือชี้ชัดได้ถึงมูลเหตุที่แท้จริงของปัญหา ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายความมั่นคง หรือแม้แต่นักวิชาการเอง ทั้งนี้เนื่องมาจากความซับซ้อนและละเอียดอ่อนของวิกฤตการณ์ ทำให้หลายปัจจัยกลายเป็นเงื่อนไขที่สามารถโยงไปสู่ความความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้แทบทั้งสิ้น

กำเนิดของ “ไฟใต้” ที่ยังไม่ยุติจนทุกวันนี้ อาจกล่าวได้ว่า มีที่มาหรือสาเหตุเกี่ยวข้ออยู่ที่ส่วนใหญ่ ๆ อย่างน้อย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ฝ่ายปกครอง และส่วนที่ 2 ขบวนการแยกดินแดน โดยส่วนของฝ่ายปกครองนั้น ข้อใหญ่ใจความอยู่ที่ “จุดอ่อน”

ของการปกครองและเจ้าหน้าที่ในบางยุคสมัย บางสถานการณ์ บางนโยบาย บางแผนปฏิบัติ บางบุคคล/คณะ และบางส่วนของพื้นที่ ที่ส่งผลต่อประชาชนมุสลิมในพื้นที่ (สุริชัย หวันแก้ว, 2550ก, หน้า 1)

เงื่อนไขต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวอ้างจนนำไปสู่วิกฤตการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากความผิดพลาดของการดำเนินการทางการเมืองการปกครองของไทยในอดีต กว่า 700 ปี นับตั้งแต่รัฐปัตตานีอยู่ภายใต้ปกครองของสุโขทัย และสยาม เรื่อยมาจนกระทั่งจอมพล ป. (แปลก) พิบูลสงครามเข้ามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในปี 2475 นโยบายรัฐนิยมในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้กลายเป็นหนึ่งในความผิดพลาดของนโยบายแห่งรัฐ ด้วยความต้องการสร้างชาติหรือยกระดับประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาอารยประเทศทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสมบูรณ์ของชาติ ด้านกำลังและความเป็นปึกแผ่น และด้านวัฒนธรรมของชาติ รัฐบาลภายใต้การบริหารของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้ประกาศนโยบายรัฐนิมรวม 12 ฉบับ ทุกฉบับนำมาซึ่งความขัดแย้งเนื่องจากขัดต่อประเพณีนิยม และแนวปฏิบัติตามหลักศาสนาของชาวไทยมุสลิมในพื้นที่ เช่น การห้ามนับถือศาสนาอิสลาม การเปลี่ยนชื่อนามสกุลในแบบไทย และการบังคับให้เรียนภาษาไทยและพูดเป็นภาษาไทย แม้ว่านโยบายนี้จะไม่ได้จำเพาะแต่เพียงชาวมุสลิมในภาคใต้เพียงกลุ่มเดียว ดังที่อิบรอฮิม ชุกรี ได้กล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์ของมะยานี ดาหามิ ว่า “... ให้คนไทยแต่งเครื่องแต่งกายแบบตะวันตก ทำให้ชาวมุสลิมใน 4 จังหวัดภาคใต้รู้สึกอึดอัดใจมาก และรู้สึกถึงการถูกกดขี่อย่างเห็นได้ชัดที่พวกเขาได้รับจากชนชั้นปกครองของประเทศ...” (มะยานี ดาหามิ, 2548, หน้า 35)

นอกจากนั้น การใช้แนวคิดทหารนำการเมืองในสมัยรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และการใช้ความรุนแรงจนเกิดเหตุการณ์จลาจลในกรือแซะ ตากใบ หรือแม้แต่การอุ้มฆ่าบุคคลสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีความมั่นคงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จนถึงขั้นถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางทั้งจากประชาคมโลกและองค์การที่ประชุมประเทศอิสลามหรือ โอไอซี (Organization of Islamic Conference--OIC) ว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นรุนแรง และเมื่อรัฐบาลไม่มีความพยายามในการชี้แจงข้อกังขาด้วยแล้ว ความไม่พอใจหรือความหวาดระแวงที่ประชาชนมีต่อรัฐก็ยิ่งแผ่ขยายเป็นวงกว้างมากขึ้น

ภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือของไทยในสายตาชาวโลกจึงจะถูกทำลายลงไปอย่างน่าเสียดาย

สิ่งที่รัฐบาลไทยต้องเผชิญจากการดำเนินนโยบายผิดพลาดต่อสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเบื้องต้นคือการที่ประชาชนในพื้นที่ไม่ให้ความไว้วางใจ และไม่ให้ความร่วมมือกับภาครัฐ เนื่องจากคิดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือรัฐบาลนั้นไม่จริงใจต่อการแก้ปัญหา เกิดความขัดแย้งระหว่างสองสี ก็คือตำรวจกับทหาร จนขาดเอกภาพในการทำงาน ซึ่งเป็นภัยต่อความมั่นคงภายในประเทศที่รัฐบาลต้องหาทางแก้ไขโดยเร็ว และสิ่งที่สำคัญไม่น้อยไปกว่านั้นคือ ความอ่อนแอทางสังคมจนเป็นเหตุให้เกิดกระบวนการแทรกซึมจากฝ่ายต่าง ๆ ทั้งจากปฏิบัติการทางจิตวิทยาปลุกเร้า สร้างกระแสหรือปล่อยข่าวลือให้ประชาชนกระทำการต่อต้านอำนาจรัฐได้โดยง่าย เห็นได้จากหลายครั้งที่ประชาชนในพื้นที่ออกมาชุมนุมปิดทางและห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปในพื้นที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นสัญญาณอันตรายต่อรัฐอย่างยิ่ง หรือในกรณี 131 คนไทยที่อพยพไปยังรัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย โดยอ้างว่าเกิดจากความหวาดกลัวรัฐจะใช้อำนาจในสถานการณ์ฉุกเฉินบุกเงินปราบปรามกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบแบบเหวี่ยงแห

กล่าวคือ เมื่อใดก็ตามที่รัฐไม่สามารถดำเนินนโยบายที่เป็นมิตรกับประชาชนได้ ประชาชนก็คงไม่อาจมีใจต่อผู้ร่วมกันกับรัฐอีกต่อไป การแก้ปัญหาโดยอาศัยภาครัฐเพียงฝ่ายเดียวย่อมเป็นไปได้ การเข้าใจ เข้าถึงประชาชนอย่างแท้จริงจะเป็นการแก้ปัญหาได้ดีที่สุด

ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยไม่ได้สร้างความเสียหายเฉพาะภายในประเทศเท่านั้น หากยังเข้าไปบ่อนทำลายความสัมพันธ์ในระดับทวิภาคีกับสหพันธรัฐมาเลเซีย (Federation of Malaysia) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกันทั้งทางบกและทางทะเลกว่า 647 ตารางกิโลเมตร มาเลเซียจึงได้รับผลกระทบโดยตรงจากกรณีความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยมาโดยตลอด โดยเฉพาะในส่วนของพื้นที่ทางตอนเหนือของมาเลเซียที่จะต้องเป็นฝ่ายรองรับกับการอพยพหนีภัยจากฝั่งไทย ในขณะที่เดียวกันทั้งสองประเทศยังต้องเผชิญกับความขัดแย้งอันเกิดจากความหวาดระแวงที่มีต่อกันมายาวนาน ตั้งแต่เมื่อครั้งที่โจรจีนคอมมิวนิสต์มลายา (จคม.) ใช้ดินแดนทางตอนใต้ของไทยเป็นฐาน

ปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลมาเลเซีย จนมาเลเซียเข้าใจผิดคิดว่าทางการไทยให้การสนับสนุน และแล้วความสัมพันธ์ระหว่างไทยและมาเลเซียก็กลับมาขึ้นมื่นอีกครั้งเมื่อไทยและมาเลเซียมีความร่วมมือกันแก้ปัญหาอย่างจริงจัง โดยใช้ทั้งแนวทางทหารนำการเมืองและการเมืองนำการทหารควบคู่กันไปอย่างเหมาะสมเพื่อบีบบังคับให้ จคม. ยอมรับแนวทางการเจรจาสถานการณ์สงครามเป็นหลัก โดยใช้ปรัชญาในการดำเนินการ “จากล่าง สู่บน จากแนวร่วม สู่แกนนำ จากแกนนำ สู่พรรค” โดยใช้ “กลยุทธ์กินทีละคำ” (กิตติ รัตนฉายา, 2549, หน้า 57) จนปัญหาโจรจีนคอมมิวนิสต์หมดไปในที่สุด

กรณีความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เข้ามาปลุกความหวาดระแวงที่มีต่อกันอีกครั้งจากการที่ไทยมองว่ามาเลเซียกระทำการที่ไม่น่าไว้วางใจในกรณีปล่อยให้ผู้ก่อการในไทยแฝงตัวเข้าไปพักพิงในมาเลเซียอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าทางการมาเลเซียจะออกมาปฏิเสธและให้เหตุผลว่าเป็นเพียงการให้ความช่วยเหลือในฐานะประเทศเพื่อนบ้านตามหลักมนุษยธรรม และไม่ได้เป็นฝ่ายสนับสนุนให้ที่พักพิงแก่ผู้ก่อการแต่อย่างใดก็ตาม แต่กระนั้นข้อกังขาเหล่านี้ก็ยังคงติดค้างอยู่ในใจของคนไทยหลายคนจนเป็นเหตุให้ช่วงหนึ่งมีการตอบโต้กันผ่านสื่อกันระหว่างผู้นำทั้งสองประเทศ

ความหวาดระแวงที่มีต่อกันจากความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเหตุให้ไทยและมาเลเซียมีการกระทบกระทั่งกันอยู่บ่อยครั้ง จึงเป็นที่น่าห่วงเกรงว่าหากเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การให้ความร่วมมือหรือปฏิบัติการตอบสนองของมาเลเซียที่จะมีต่อกรณีความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยจะเป็นไปในทิศทางใด และไทยควรดำเนินนโยบายอย่างไรเพื่อให้มาเลเซียตอบสนองในแนวทางบวกมากขึ้น ในฐานะที่มาเลเซียยังเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ไทยจะต้องพึ่งพากันและกันในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือแม้แต่การเมืองสืบไปตราบเท่าที่ยังมีอาณาเขตติดต่อกัน

งานวิจัยฉบับนี้เกิดขึ้นเพื่อต้องการศึกษาความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่าเมื่อรัฐบาลไทยดำเนินนโยบายแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไปในทิศทางหนึ่ง แล้ว การให้ความร่วมมือของมาเลเซียจะเป็นไปในทิศทางใด โดยจะเป็นการศึกษาเปรียบเทียบความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียในช่วงการดำรงตำแหน่ง

นายกรัฐมนตรีของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ เนื่องจากเหตุผล 2 ประการดังนี้

ประการแรก คือ ความชอบธรรมในแง่ของที่มาหรือกระบวนการได้มาซึ่งตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของทั้งสองคนที่มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงนั้น จะมีผลต่อการให้ความร่วมมือของมาเลเซียในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยมากน้อยเพียงใด กล่าวคือ รัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่ได้อำนาจมาจากการรัฐประหาร (coup d'etat) การยอมรับในเวทีระหว่างประเทศนั้นย่อมไม่อาจเทียบได้กับรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ที่ก้าวผ่านตำแหน่งนายกรัฐมนตรีตามครรลองประชาธิปไตย ดังนั้น จะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า ทางกรมมาเลเซียจะให้ความร่วมมือกับไทยในช่วงรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ น้อยกว่า รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เนื่องจากขาดความชอบธรรมทางการเมือง

ประการที่สอง คือ การดำเนินนโยบายที่มีความแตกต่างและตรงกันข้ามกับที่มาของรัฐบาล กล่าวคือ หากพิจารณาในแง่ของที่มาเพียงอย่างเดียวอาจเข้าใจว่ารัฐบาลที่มีความชอบธรรมในการปกครองประเทศตามระบอบประชาธิปไตย เช่น รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร น่าจะเลือกใช้แนวทางการบริหารประเทศตามค่านิยมแห่งความเป็นประชาธิปไตย เช่น ยอมรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทุกฝ่ายโดยปราศจากอคติให้ความสำคัญกับเสียงส่วนน้อยในสังคม ไม่นิยมความรุนแรง โอนอ่อนผ่อนปรน หรือการประนีประนอม แต่โดยข้อเท็จจริงรัฐบาลทักษิณ 1 และทักษิณ 2 ที่ไม่สามารถดำเนินนโยบายให้สอดคล้องกับวิถีประชาธิปไตยได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เนื่องจากรัฐบาลมักเลือกใช้นโยบายแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน ความรุนแรงและความแข็งกร้าวตอบโต้กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบโดยไม่ฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากเท่าที่ควร ตรงกันข้ามกับรัฐบาลที่มีที่มาไม่ชอบธรรมอย่างเช่นรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่ได้อำนาจมาจากการรัฐประหาร รัฐบาลทหารที่น่าจะมีแนวโน้มการใช้ความรุนแรงมากกว่า แต่กลับมีทำให้อ่อนลง และเลือกใช้นโยบายการเมืองนำการทหารเพื่อสร้างความสมานฉันท์ระหว่างภาครัฐและประชาชนในพื้นที่ตั้งแต่เริ่มเข้าดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี

อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยความร่วมมือในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากแนวคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติ (national interest) จะถูก

นำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ความร่วมมือระหว่างประเทศในภาพรวมแล้ว ในเวทีความร่วมมือระหว่างประเทศ ซึ่งมีผู้นำเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายที่จะสามารถชี้นำความสำเร็จของความร่วมมือให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้นำเอาแนวคิดการตัดสินใจ (decision making) และ โลกทัศน์ (perception) ของผู้นำมาประกอบในการวิเคราะห์ และทำความเข้าใจผู้นำผ่านการดำเนินการตามนโยบายในลักษณะต่าง ๆ ของทั้งสองรัฐบาลในครั้งนี้ด้วย และความแตกต่างเหล่านั้น จะส่งผลกระทบต่อท่าทีของมาเลเซียต่อการร่วมกันแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างไร เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาต้องการศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาความไม่สงบของจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ถูกต้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินนโยบายของรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่จะนำไปสู่ความร่วมมือของมาเลเซีย ในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย
2. เพื่อศึกษาปฏิกิริยาตอบสนองของประเทศมาเลเซียจากการดำเนินนโยบายของ รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความร่วมมือ ไทย-มาเลเซีย ในการแก้ปัญหาความไม่สงบ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย: ศึกษาเปรียบเทียบรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และ พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ฉบับนี้ เป็นการศึกษาวิเคราะห์ความร่วมมือระหว่าง ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ในช่วง ค.ศ. 2001-2008 ซึ่งอยู่ในช่วงการบริหารราชการแผ่นดินของ

สองรัฐบาลไทย คือ รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร (ค.ศ. 2001-2006) และรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ (ค.ศ. 2006-2008) ซึ่งคาบเกี่ยวกับช่วงการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย 2 ท่าน คือ คาโต๊ะ ซีรี ดร. มหาเธร์ บิน โมฮัมหมัด (Dato's Seri doctor Mahathair Bin Mohammad) และ คาโต๊ะ ซีรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี (Dato's Seri Abdullah hmad Badawi)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. จังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง 5 จังหวัดทางภาคใต้ของไทย ได้แก่ จังหวัด ปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูล และรวมไปถึงอีก 5 อำเภอของ จังหวัดสงขลา คือ อำเภอเทพา อำเภอจะนะ อำเภอนาทวี อำเภอสะบ้าย้อยและอำเภอ สะเดา

2. ความไม่สงบ หมายถึง สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดน ภาคใต้ของไทย หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “ไฟใต้” เป็นเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิด จากการลอบทำร้ายหลายวิธีการ ทั้งการวางเพลิง การวางระเบิด การก่อจลาจล และอาจ รวมไปถึงการก่อการร้าย ที่นับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นและมีการเลียนแบบกล ยุทธ์ในการต่อสู้ของขบวนการก่อการร้ายภายนอกประเทศ เช่น การฆ่าตัดคอตามแบบ กลุ่มอนุชายาฟ (Abu Sayyaf group) ในประเทศฟิลิปปินส์ มาใช้ก่อการในพื้นที่

3. ผู้ก่อความไม่สงบ หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติการอันก่อให้เกิดความไม่สงบในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปัจจุบันรัฐบาลนิยมเรียกผู้ก่อการภายในพื้นที่จังหวัดชายแดน ภาคใต้ว่า “ผู้ก่อความไม่สงบ” (insurgent) แทนคำว่า “ผู้ก่อการร้าย” (terrorist) เพื่อผล ทางจิตวิทยาและภาพลักษณ์ของประเทศที่อาจให้รู้สึกถึงความรุนแรงของสถานการณ์ มากเกินไป อีกทั้งชื่อเก่าอาจทำให้ประชาชนรู้สึกถึงความแตกแยก

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความร่วมมือไทย-มาเลเซีย ในการแก้ปัญหาความไม่สงบ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย: ศึกษาเปรียบเทียบ รัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และพล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (documentary research) จากแหล่งความรู้ดังต่อไปนี้ คือ หนังสือ งานวิจัย ตำราเรียน หนังสือพิมพ์ เอกสารหรือบทความของสถาบันต่าง ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงแนวทางในการดำเนินนโยบายด้านต่าง ๆ ของรัฐบาล ที่นำไปสู่ความร่วมมืออันดีในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ระหว่างไทยและมาเลเซีย ตลอดจนรับได้ทราบสภาพปัญหา อุปสรรค และแสวงหาแนวทางแก้ไขได้อย่างถูกต้องต่อไป
2. เพื่อทราบบทบาท ภาวะความเป็นผู้นำ คุณลักษณะของผู้นำประเทศที่พึงประสงค์ และแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสมที่จะเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างไทยและมาเลเซีย เพื่อให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นไปอย่างราบรื่น
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบบทบาทของผู้นำสามารถเป็นพื้นฐานการตัดสินใจเลือกผู้นำประเทศได้ในอนาคต

การนำเสนอการวิจัย

เพื่อเป็นการทำความเข้าใจในขั้นตอนและรายละเอียดในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยจึงขอแนะนำเสนอแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ ซึ่งจะอธิบายความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย สภาพของปัญหา เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย และประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาวิจัย

บทที่ 2 เป็นการนำเอาแนวความคิด เอกสารงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบการวิเคราะห์ (analytical framework) อธิบายรูปแบบความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย ในการแก้ปัญหาคความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ในแต่ละรัฐบาลโดยเปรียบเทียบ ผู้ศึกษาเลือกแนวความคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติ (national interest) เพื่อนำมาวิเคราะห์เนื่องจากการดำเนินนโยบายหลัก ๆ ของทุกประเทศได้ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์แห่งชาติในลำดับต้น ๆ

นอกจากนั้น ได้นำแนวคิดการตัดสินใจ (decision making) และโลกทัศน์ (Perception) ของผู้นำ มาใช้ในการวิเคราะห์

บทที่ 3 ศึกษาความร่วมมือด้านต่าง ๆ ในระดับทวิภาคี ภายใต้บริบทของการแก้ปัญหาคความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

บทที่ 4 วิเคราะห์ความร่วมมือระหว่างไทยและมาเลเซียโดยเปรียบเทียบ สมัยรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐบาล พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ และปฏิกริยาตอบสนองจากรัฐบาลมาเลเซียในลักษณะต่าง ๆ

บทที่ 5 วิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อความร่วมมือของทั้งสองประเทศ

บทที่ 6 สรุป แนวโน้มความร่วมมือในอนาคต และข้อเสนอแนะ